

פָרָשָׁה בְּהֵר

מִבֵּט מַקְרֹוב

עבד עברי - בפרקשה מס' פרט לנו על 'עבד עברי'. מיהו העבד? זה אדם המזכיר את עצמו לעבדות, (הוועך לעבד של אדם אחר) בוגל מצוקה כלכלית או שגנבה והוא אינו יכול להפקיד אותו בכספי. העבד העברי משוחרר אחריו שש שנים בלבד, או בשנת היובל. בעליון חיב לשחררו כדי להבהיר שהוא אכן רכוש. התורה מצאה לחייב את העבד ולומר לו כי הוא אדון להפכה לעבד עברי. אותו של לא לצריך ואסור להשפיכלו. במינו אין מכך שבו יוכל אדם להפכה לעבד עברי. מדוע מדריך אוטנו להתוור להזהר בכבודו של העבד? מי דואג לזכותו של העבד? איך אפשר להקל על הקשיים שלו? חשבו מכם הבדלים בין עבד לבן כל אדם שעוסק בעבודה קשיה.

הידעת?

בעולם העתיק עסקו הרבה האנשים בעבודת אדמה, מkalות ומרעה, וכן רבי החגיגים נסבו לסביב הטבע, עונות השנה, והעונות המקראיות. אנו רואים זאת בתחים של עם ישראל שעיסק גם הוא בעבודת אדמה, ובשלשות הרגילים אפשר למצוא את הקשר המקראי. סוכות-חר האסיף, שבו נאסרת התבואה לפני הגשם. פסח-חר תחולת קציר השעורים, שבזאת-חר הקציר לשבעות-חר.

שיר לפרקשה

מלוא אסמיינו בר

עפרה חזיה

מלח בפרקשה

taboo

שם כולל לפורי האדמה, גדויל קרקע המפעמים מזון לאדם, ובול.

חניתה

נסו לחשוב מה שנות שמיטה חולפות עד שנת היובל?

(ת'tract 'ת'מ'ס'ט 'ת'מ'ס'ט 'ת'מ'ס'ט
(ת'מ'ס'ט: ג'אנט ת'מ'ס'ט ג'אנט ת'מ'ס'ט)

"וקדשתם את שנת החמשים שנה
וקראתם דרור בארץ
לבָּל-ישבִּיה...."
כ"ה י"

מה בפרקשת

פרקשת בהר, שהמצוות הכתובות בה נאמרו בהר סיני, בצד מועד למעמד עשרה הדברים, פותחת בצווי על מצות השמיטה, שאיתה ויקימו עם ישראל רק מקניותם הארץ. נשנים הקרקעعمل באדמותו: מעבד את השדה, חורש, זורע, קופץ וננהנה מהפרות. ובשנה השביעית "שבת שבטון" בשדה, בכרם ובפרדס, ולאדמה נתנת מנוחה. בתקופה מצוה התבורה על שנת היובל, לאחר שבע שנות שמיטה מגיעה שנת החמשים, שנת היובל, נשעם בה שומנים את עבודת האדמה, והעבדים שביהם חזרה לביהם. דבר נוסף שתרחש בשנת היובל הוא השיבה של כל שבט לאדמותו ונחלתו. כאשר בני ישראל נכנסו לארץ ישראל, חילקה הארץ על ידי יהושע לנחלות לפי שבטים וכל שבט קיבל את מושבו בתחום שבקצה לו בארץ. במלבהו השנים מכרו אנשים משבט אחד אדמות לבני שבט אחר. אך אמרת לחמשים שנה, בשנת היובל, שב כל שבט חזרה לנחלתו. "ושבתם איש אל אחותו ואיש אל משפחתו" (כ"ה י). דהיינו, לכל אדם גם למי שאינו בעל אמצעים יש נחלה בארץ ואפשרות תמידית לשוב לאדמותו בסוף תקופה.

בפרקשת בהר מזכורות עוד מצוות חברתיות, שמלאות כיצד יש להתייחס לחמשים בחברה ולצקקים. אסור לרמות עני ואסור להללוות לו כסף ביריבית (לחינבו שיכזר סכום גבוה יותר מגובה ההלוואה). אדם שנאלץ להימכר לעבד עברי, משפחתו מחזיקה להשתקל לסייע לו ולגואל אותו.